XXVI. évf. 5. szám 2014. szeptember-október

MARANA THA

Komm Herr Jesus .....Come Lord Jesus .....Jöjj el, Uram Jézus

Jöjj el Uram! Jel. 22,20

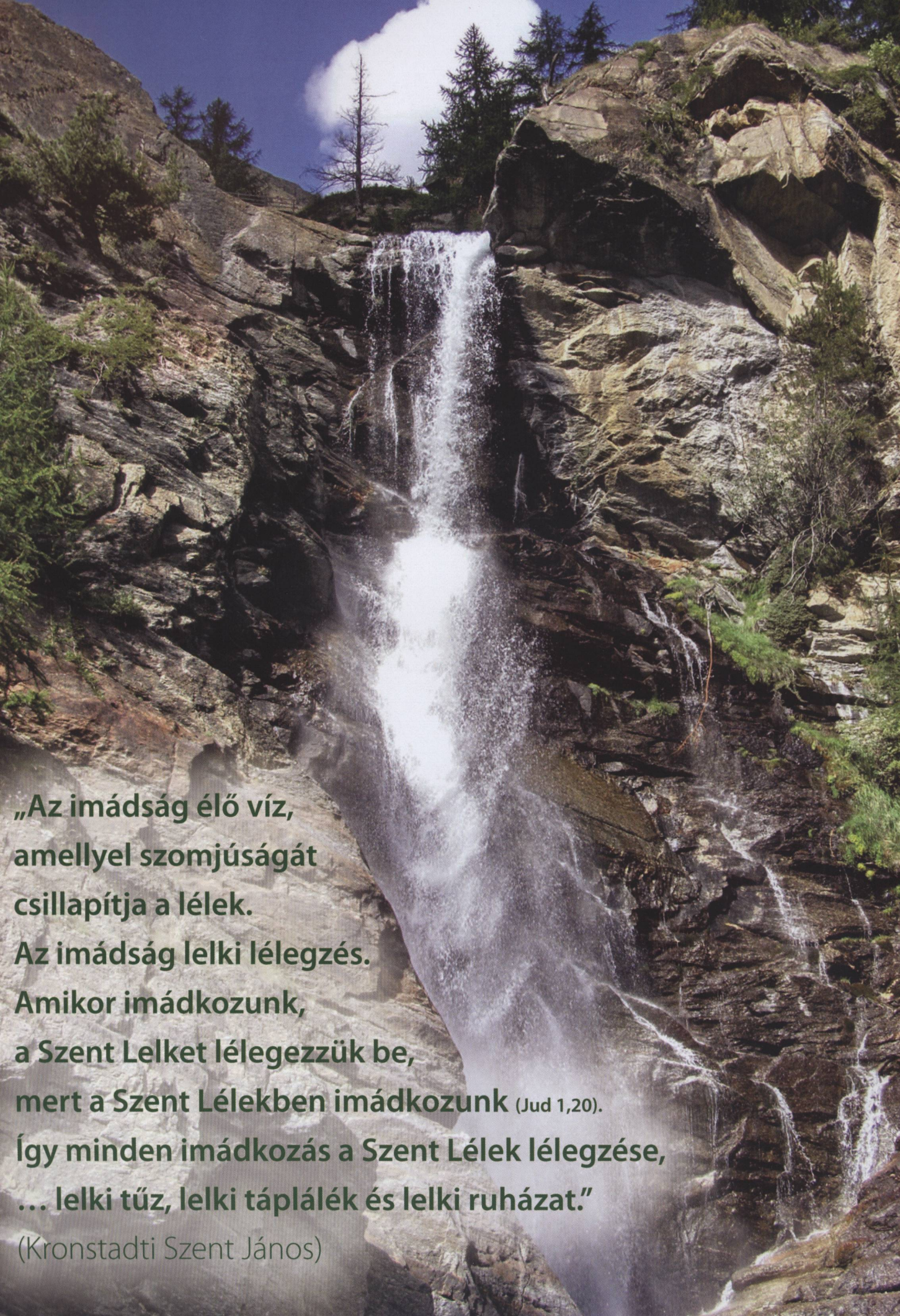
A Katolikus Karizmatikus Megújulás Lelkiségi Lapja

Kronstadti Szent János:

Az imádságról

Naphimnusz

Kis csodák a papi életben

„Az imádság élő víz,
amellyel szomjúságát
csillapítja a lélek.
Az imádság lelki lélegzés.
Amikor imádkozunk,
a Szent Lelket lélegezzük be,
mert a Szent Lélekben imádkozunk (Jud 1,20).
Így minden imádkozás a Szent Lélek lélegzése,
… lelki tűz, lelki táplálék és lelki ruházat.”
(Kronstadti Szent János)

Egészen Istennek élni...

A lelki élet kibontakozása azon múlik, hogy valaki átadta-e a szívét Istennek! A léleknek ez az önmagát átadó megmozdulása – írja Scrivers atya – nem az értelem munkája, hanem a szabad akarat műve. Természetesen hozzájárul az értelem is, de nem ez a forrása az önátadásnak. A forrás a szerető szív lendülete a legjobb Atya felé. Ez pedig a Szentlélektől megvilágosított akaratból születik. De ezt nem elég egyszer megtenni. A napi életfelajánlás által lesz valósággá bennünk. Isten várja tőlünk ezt a szót már a reggeli órában, hogy szabadon rendelkezzen velünk. Várja, hogy elűzzük magunktól az elégedetlenség és lázadás szellemét, és mindent elfogadjunk, amit ő nekünk akar ajándékozni. Ez a lelki békének és a belső harmóniának a forrása. Ez segít abban, hogy elengedjük a félelmeket és megtanuljunk Istennel járni.

1. Legyőzni a lázadást

Előfordulhat, hogy legjobb szándékainkat is félremagyarázzák és bántalmaznak, támadnak. Ez történt Jeremiás prófétával is. Figyelmeztette a népet a bűnbánatra, ezért bántalmazták. A próféta emiatt elszomorodott és szemrehányást tett Istennek. De később bűnbánatot tartott és megújította felajánlását. Sok ember – hitének gyengesége miatt – képes megvádolni Istent, hogy rosszat akar neki. Pedig a *„világosság Atyjától csak jó adomány származik”* (Jak 1,17).

Honnét származik bennünk a lázadás? Ki az, aki mindig meg akarja bennünk hamisítani Isten képét? Ez az ördög. A sátántól származik az egész világon a lázadás szelleme. Ő az, aki szüntelenül el akarja fordítani az embert a szerető Istentől. – Ezért nagyon fontos figyelni arra, hogy az ember mit tesz a megpróbáltatás idején. Isten igéje arra szólít bennünket, hogy az imádság és életfelajánlás által győzzük le Isten elleni vádaskodásunkat és bízzuk magunkat még inkább az Ő szerető gondviselésére. Ha a sátán látja a bűnbánatot és az alázatot, akkor abbahagyja kísértését és elmenekül.

2. Szabadulás a világ hatalmától

A belső szabadság egyik legszebb ajándéka a lelki életnek. Az első század remetéi nagy bölcsességet szereztek a pusztában. Kivonultak a világból és nem volt semmi, ami visszahúzza őket. Isten és a semmi. Imádság és böjt. Tele voltak örömmel és békével. Pál apostol azt írja: *„Ne szabjátok magatokat a világhoz... alakuljatok át gondolkodástok szellemében”* (Róm 12,2-3). A világ nemcsak bűnre csábít, hanem szétszórttá tesz, közömbössé Isten dolgaival szemben; a sokféle ragaszkodás állandó függőségbe hajszolja az embert. Szinte elveszíti józan ítélőképességét, nem tudja, mi az igazán fontos. Ez egy állandó zűrzavart teremt belső életében, ami sok esetben betegséghez vezet. Ezért mondja Pál, ha nem szabjátok magatokat a világhoz, akkor *„felismeritek mi az Isten akarata, mi kedves előtte”* (Róm 12,4). A vágyaktól megkötözött, szétszórt ember nem tudja megismerni Isten akaratát. Ez pedig azt jelenti, hogy nem tud helyesen élni.

3. A helyes út: Jézus követése

Az evangéliumban Jézus meghatározza az egyetlen helyes utat (Lk 9,23-24), az Ő követését. Minden nap felvenni az élethelyzetünkből fakadó keresztet és vinni Jézus után. Ez a „Jézus után” jelenti, hogy szeretetből, szívesen, készséges akarattal, bátran, alázattal. Néha váratlanul jön a „kereszt”. Hirtelen rosszullét, betegség, elbocsátás a munkahelyről, haláleset, nagyobb veszteség... Akiben nincs készség a kereszt hordozására, az ilyenkor összeomlik vagy könnyebb utakat keres. – A helyes hozzáállást elősegíti az élet felajánlása. **Az a szív, amely naponta felajánlja magát Istennek, legyőzhetetlenné válik**. Az önátadás felkészít a kereszt helyes hordozására. Arra is megtanít, hogy a nagyobb terhet mindig Krisztus viszi. – **Egyetlen életünk van, nem szabad elrontani**. Ha helyesen éljük, Jézus nyomában járva, örökre együtt lehetünk vele.

Katona István főszerkesztő

Az Istenbe vetett bizalom

II/2a. rész

Isten szava mindig arra indít bennünket, hogy a mában éljünk. Olyan csodálatos Izajás prófétának a mondata: *„Most már ne arra gondoljatok, ami régen történt, és ne a múlt dolgokra tekintsetek. Nézzétek, én valami újat viszek végbe, már éppen készülőben van. Nem látjátok? Én magam vagyok az, aki mindezt eltörlöm, és bűneikre nem emlékezem többé."*

Mit mond Izajás? Ne arra gondoljatok, ami régen történt. Miért mondja ezt? Mert bizony az érzéseinket, érzelmeinket közvetlenül nem tudjuk befolyásolni, de a gondolatainkat igen. Azaz, ami régen bántott, ami idegesített, ami fájdalmat, csalódást okozott, azok felé ne nézz!

A jelenben élésnek az egyik legfontosabb szabálya az, hogy mindazt, amit teherként hordoztam, ami idegesített, bántott, csalódást okozott, ha egyszer már letettem és odaadtam az Úrnak a szentgyónásban, ne nézzek feléjük. Sokszor nem parancsolunk a gondolatainknak. Megengedjük, hogy az ilyen jellegű gondolataink elszaporodjanak.

Ezt nem szabad engedni. Bizony az Úr szavai gyógyító szavak, nem szabad, hogy bármi is elhomályosítsa a jelen pillanatot. S akkor, ha a gondolatainkban törekszünk mindig a jelenben élni, és nem évődünk azon, ami elmúlt, akkor előbb-utóbb a gondolatainkon keresztül – hiszen próbálunk Istenre figyelni – Isten elkezdi gyógyítani az érzéseinket. Sokszor ott torpanunk meg, hogy én egyszer ezt már odaadtam az Istennek, aztán jön megint egy rossz, negatív érzés. Ezzel ne törődj! Az érzéseink sokszor becsapnak minket úgy, hogy jeleznek valamit, de ezek nem mi vagyunk. Sokszor bizony inkább az érzéseinkre hallgatunk, a fájdalmainkra hallgatunk, és nem az Isten Igéjére. Így szoktunk elbukni. Nagyon fontos a gondolatainkon uralkodni, ahogy mondja Izajás: Ne arra gondoljatok, ami régen történt. Azaz életünk minden pillanata Isten ajándéka, melyet, ha igyekszünk az Ő szeretetében megélni, akkor igazi kinccsé lesz a számunkra. Majd így folytatja Izajás szavaival Isten: Én magam vagyok, aki ezeket eltörlöm, bűneidre nem emlékezem többé. Bizony az önvád és a bűntudat nagyon-nagyon káros. Az önvád és a bűntudat akár évtizedekre meg tudja kötözni az embert!

Lehet úgy kirándulni, hogy közben önmagam körül forgok? Nem. Semmi értelme. Akkor az ember nem látja a természet szépségét. Kirándulni csak úgy lehet, hogy az erdő szélén leteszed a batyudat, amelyben a gondjaid vannak, és csak az erdőre figyelsz, ami nem más, mint a teremtő Isten csodálatos ajándéka. Csak az élvezi a kirándulást, aki minden pillanatban a természetre figyel. Ha a hétköznapjaid körül zakatolsz, a kirándulás végén nem fogod tudni mire volt jó az egész, mert nem láttál semmi szépet. Ugyanígy vagyunk a mindennapokkal. Ha mindig önmagunk körül zakatolunk, hogy jaj, mit tettem, vagy mit tettek velem, vagy mi lesz velem, akkor nem tudunk élni Isten jelenben felkínált ajándékaival.

Máriabesnyőn több alkalommal tartottam már gyógyító lelkigyakorlatot az abortusz utáni lelki sebek gyógyítására, Máriával és Ferenccel. Mária felolvasott egyszer ott egy levelet, melyet egy korházba került asszony írt, akinek egész szervezetén elhatalmasodott a rák. Diagnosztizálták, hogy már gyógyíthatatlan és maximum pár hete van hátra. Akkor az asszony írt egy segélykérő levelet Máriának és férjének Ferinek, és azt kérte, küldjenek neki egy papot, mert mielőtt meghal, szeretné elrendezni az életét. Elment hozzá a pap, meggyóntatta, feloldozta, feladta neki a betegek kenetét, és eljött. Úgy fogalmazott a hölgy a levélben, hogy olyan bűnt is le tudott tenni, amit 30 éven keresztül önmagában hordozott, és bár tudta, hogy halálos bűn, de annyira szégyellte, hogy nem merte bevallani. Mégis ezzel együtt járt áldozni, merthogy „mit szólnának a többiek, ha nem mennék ki áldozni." Ez egy szörnyű csata, ezzel sokan küzdenek.

Egy hónap múlva jött a kontrollvizsgálat, amely megállapította, hogy az asszony meggyógyult. Teljesen meggyógyult! Azóta jár templomba, megújult a hite, öröm van a szívében-lelkében.

Tehát ne arra gondoljatok, ami régen történt! Tegyük le, utána higgyük el, hogy Isten eltörölte, megbocsátotta. Ő maga mondja: én magam vagyok, aki eltörlöm, bűneidre nem emlékszem többé.

A bűntudat és az önvád nagyon károsan hat a testre és a lélekre. Ha hibáztunk, ha bűnbe estünk, nem szabad marcangolnunk önmagunkat. Nem szabad hosszú időn keresztül önmagunkban hordozni, mert akkor egyre inkább megkötöz és eluralkodik rajtunk. Megjelenik a félelem, az önvád, a magamra, az Istenre és a másokra való haragvás. Magamra, mert hogy lehettem ilyen ostoba, hogy tehettem ilyet? Istenre – miért engedte meg? A másikra – hogyha ezt nem teszi, akkor nyilván nem követtem volna el bűnt. Ez nagyon szörnyű szövevény tud lenni, éppen ezért nagyon fontos letenni, mert az állandósult bűntudat nemcsak lelki, hanem fizikai értelemben is beteggé tudja tenni az embert.

A bűntudattal és az önváddal szemben viszont a **bűnbánat az Isten ajándéka**. Ha őszintén, mély bizalommal megvallom a bűneimet, Istennek leteszem őket, akkor Ő megbocsát, eltöröl mindent, és elkezdi gyógyítani szívemet, lelkemet. Hatalmas ajándék, hogy tévedéseinket, bűneinket, életünk kudarcait mindig rábízhatjuk Istenre. Te folyamodhatsz bármilyen taktikához, önmagad bűneit nem fog tudni eltörölni, semmissé tenni. Egyedül Isten képes erre. Bízzál benne. Majd így folytatja Izajás: *„Nézzétek, én valami újat viszek végbe, már éppen készülőben van."*

Hű, ez egy csoda! Figyelj csak! A legszürkébbnek tűnő hétköznapban is, amit élünk, Isten minden pillanatban, valami újat hoz létre. Mindig valami újjal akar megajándékozni. Mert Ő a végtelen szeretet, és a végtelen gazdagság, és ha odafigyelünk őrá, akkor mindig tud újat mondani és újat ajándékozni. Azaz, bármit is tettünk a múltban, bármi is történt velünk, a teremtő Isten mindig meg szeretne ajándékozni bennünket az újrakezdés lehetőségével.

Isten számára nincs elveszett ember. Senki nem mondhatja azt, hogy én egy csődtömeg vagyok, és rajtam már az Isten sem tud segíteni. Ez nem igaz. Akkor nem bízol Istenben. Akkor nem ismered a te Atyádat. Bármit is tettünk, bármilyen bűneink vannak, bármilyen hibákat követtünk el, bármilyen mulasztásaink is vannak, a teremtő Isten mindig meg tud ajándékozni bennünket az újrakezdés lehetőségével.

Mikor tudunk találkozni Istennek e csodálatos szeretetével? Mindig **csak a jelenben**. A „most"-ban. Például bemész a templomba, látod, hogy ég a gyóntatószékben a lámpa, megszólal a szívedben a hang, hogy gyere kiengesztelődni velem. S akkor elkezdi egy másik belső hang: tulajdonképpen még nem is készültem fel becsülettel, majd jövő héten, még ráér. Hagyjuk magunkat lebeszélni a jóról. Tehát mindig csak a mában tudunk találkozni Istennel. Erről a szentírás is tanúskodik. Lukács 2,11: Jézus születésekor az angyalok ezt mondják a pásztoroknak: Ma megszületett a megváltótok. És miért találkozhattak a pásztorok az újszülött Jézussal? Mert egyből otthagytak mindent abban a pillanatban, és elindultak Betlehem felé. A jelenben találkozhattak. Nem azt mondták, hogy most nem, nehogy a nyájnak valami baja legyen, majd később elmegyünk megnézni.

Zakeusnak mondja Jézus (Lk 19,9): **Ma üdvösség köszöntött** erre a házra! Mert ott a jelenben Zakeus mindent megtett, fölmászott a fára, hogy csak egy pillanatra lássa Jézust. Nem azzal foglalkozott, hogy mit fognak szólni az emberek, hogy esetleg le fog zuhanni a fáról, stb., hanem mindent megtett azért, hogy ott, abban a pillanatban találkozzon Jézussal. Meg is történt a csoda.

A jobb latornak mondja Jézus (Lk 23,43): **Még ma velem leszel** a paradicsomban. Mert ott a jelenben ki merte mondani, hogy emlékezzél meg rólam, amikor országodba érkezel. A jelenben találkozott Jézussal. A múlt már nincs a kezemben, a jövő még nem az enyém, amit birtoklok, az csak a jelen pillanat. Mindig a jelen pillanatban kell kifejeznem azt a bűnbánattal és az evangéliumi hittel, hogy számomra Isten a legfontosabb. Tudod-e, hogy az ördögnek mi a két leghatásosabb szava? A „majd" és a „de". Nagyon egyszerű példa: Hazamész, és tudod, hogy közeledik az imaidő. Jó lenne imádkozni. Érzed a szívedben az indítást, hogy most imádkozni kellene. Abban a pillanatban jön a gonosz, és a lelki szemeid elé hozza, hogy milyen halom mosatlan tányér van a mosogatóban. S akkor te mit mondasz? Hát majd

imádkozom, csak előbb elmosogatok. Amikorra elmosogattál, már sokkal nehezebb elkezdeni az imát. Vagy: kezdődik a tévében a sorozat vagy a meccs. Érzed, hogy jó lenne imádkozni, arra hív az Isten. És mit mondasz? Hát majd a meccs után imádkozom. Addigra már éjjel fél 12 mire véget ér, még egy Miatyánk-ra futja az erő, aztán bealszol. Ez így nem működik. Nagyon jól jegyezd meg: Az ördög kísértésének két szava a „majd" és a „de", az Istené pedig a **„most"** és az **„Igen Uram!"**

A teremtő Isten sosem egy idegen akaratot akar rád kényszeríteni, hanem **az Ő szeretetét kívánja neked ajándékozni**, ami számodra a legnagyobb ajándék, amit kaphatsz. Minél többször mondasz igent az Istenre, annál közelebb van az örök élet. Egy elmélkedésben hallottam, és nagyon tetszett: Minek köszönhető az, hogy Jézus megszületett erre a világra? Mária, bár nem értette pontosan, sőt egyáltalán nem, hogy milyen módon fog majd ez megtörténni, de azt mondta, Legyen nekem a te Igéd szerint. Mária igenje Jézust ajándékozta nekünk, és Jézus által az örök életet. Ezek szerint a mi életünkben az Istenre mondott igen mindig az örök életet ajándékozza!Akárhányszor igent mondasz Istenre, az örök élet ajándékát kapod.

Azt a szót, hogy majd, és de, most gyorsan töröld ki a szótáradból. Istennek mindig csak azt lehet mondani, hogy igen, most és legyen nekem a te igéd szerint. A mennyei Atya mindent meg akar adni nekünk ahhoz, hogy megkapjuk az újrakezdés lehetőségét, hogy életünk olyan értékes legyen, amilyennek Ő álmodta meg. Ez az egyik fele a jelenben élésnek. Az evangéliumi életnek. A múltunk. Hogy tegyük Isten kezébe? Ne töprengjünk rajta, ha letettük, hanem Isten felé figyeljünk.

Egy következő történet. Egy kopottasan öltözött nő lépett be az élelmiszerüzlet ajtaján. Odament az üzletvezetőhöz és alázatos hangon arra kérte, hogy adjon neki hitelbe némi élelmiszert. Elmagyarázta neki, hogy a férje súlyos beteg és nem tud dolgozni. A négy gyereküknek pedig szüksége van az ételre. Az üzletvezetőben nem volt semmi megértés. Mérgesen kiáltott a szegény asszonyra, hogy azonnal távozzék. Az asszony kétségbeesésében könyörgőre fogta: Kérem Uram, meghozom a pénzt, amint csak lehet, hiszen tudja, hogy mindig önnél szoktam vásárolni. Most azonban nagyon komoly bajban vagyok. Az üzlet tulajdonosa azonban továbbra is hajthatatlan maradt. Gorombán közölte szerencsétlen asszonnyal, hogy ő semmit sem ad hitelbe, és jól teszi, ha keres magának egy másik üzletet. Egy vevő, aki tanúja volt a jelenetnek, közelebb lépett, és megkérte a boltost, legalább próbáljon meg segíteni a szegény asszonyon. Az üzletvezető vonakodva megkérdezte az asszonytól:

– Van listája arról, amit vásárolni szeretne?

– Igen, uram, van – mondta az asszony.

– Jól van, akkor tegye a listát a mérlegre. Annyi súlyú árut adok magának, amennyit a lista nyom.

Szegény asszony majdnem elsírta magát, hiszen egy kis cetlinek szinte semmi súlya nincsen, ha majd ráteszik a mérlegre, az meg sem fog mozdulni. Könnyes szemmel, a megalázottságtól lehajtott fejjel mégiscsak előhúzott a zsebéből egy kis cetlit, és ráírt valamit. Ezután a cetlit összehajtva, óvatosan a mérleg egyik serpenyőjébe helyezte. A kereskedő, és a másik vevő szemei tágra nyíltak a csodálkozástól, amikor látták, hogy a mérlegnek az a serpenyője, ahová a cetlit tette, mélyre süllyedt, és ott is maradt. A fűszeres mérgesen vizsgálta a mérleget: Ez hihetetlen! Én már 30 éve vagyok a szakmában, de ilyet még sosem láttam. Dühösen kezdte pakolni az élelmiszert a mérleg másik serpenyőjébe: kenyeret, cukrot, lisztet, tejet, felvágottat, sajtot, gyümölcsöt. A homlokát kiverte a veríték, de a mérleg serpenyője még mindig nem mozdult meg. Amikor már nem fért több áru a mérlegre, kinyitotta a papírdarabkát, kinyitotta sápadt, zavart arccal, és elolvasta a rajta levő írást. Nem bevásárló lista volt rajta, hanem egy imádság: „Istenem, te ismered a helyzetemet és tudod, mire van szükségem. Mindent a te kezedbe helyezek." A kereskedő döbbent csendben nyújtotta át az asszonynak a csomagokat. A nő megköszönte és elment az üzletből.

Az Istenbe vetett bizalom erőt ad a jövő felé. Mennyei Atyánk minden nap újra és újra táplálni akar bennünket. Bármilyen nehézségekkel is küszködjünk, ha rá figyelünk, erőt, segítséget, békét, vigaszt, és örömet ad nekünk. A teremtő Isten életünk minden szakaszában gondoskodni akar rólunk. Lehetünk fiatalok, öregek, lehetünk egyedülállók, házasok, özvegyek, egészségesek vagy betegek, Isten minden nap, minden pillanatban meg akar ajándékozni az Ő szeretetével, és minden szükségünkről gondoskodni szeretne. Azt szeretné, Szent János apostol szavai szerint, hogy életünk legyen és bőségben legyen. Azaz, Isten arra hív bennünket, hogy mindig a jelenben figyeljünk rá. Ha a jelenben őrá figyelünk és nem azon aggodalmaskodunk, hogy mi lesz velünk, akkor fog tudni segíteni az Isten. Mert igazából mindig csak a jelenben lehet élni.

† Csernáth Zoltán

— Folytatjuk —

Az imádságról

Az imádság élő víz, amellyel szomjúságát csillapítja a lélek. **Az imádság lelki lélegzés. Amikor imádkozunk, a Szentlelket lélegezzük be**, mert a Szentlélekben imádkozunk (Jud 1,20). Így minden imádkozás a Szentlélek lélegzése, lelki levegő a világossággal együtt, lelki tűz, lelki táplálék és lelki ruházat.

Amikor imádkozol az Úrhoz, szíved szemével nézz magadba, a tulajdon lelkedbe: az Úr ott van, gondolataidban és szíved igaz rezdüléseiben, de rajta kívül is mindenütt. *„Közel van hozzád az Ige, a te szádban és a te szívedben"* (Róm 10,8), nemcsak az égben és az alvilágban.

Az Isten igazság, ezért **imádságomnak igaznak kell lennie**, miként az életemnek is. Az Isten világosság, imádságomat a lélek és a szív világosságából kell felajánlanom. Az Isten tűz, imádságomnak és életemnek is lángolónak kell lennie. Az Isten szabad, ezért imádságomban szabadon kell kiöntenem szívemet. Micsoda gazdagsága ez az emberi léleknek! Imádság által elérhetem az Istennel való egyesülést, és Ő nálam időzik.

Milyen szépek az imádságaink! De megszoktuk őket. Úgy kellene vennünk, mintha először hallanánk és mondanánk őket.

Az imának mindig ***őszintének*** és ***szabadnak*** kell lennie, nem pedig erőtlennek és gúzsba kötöttnek a megszokástól és az ismétléstől. **Legyen az ima a lélek szabad és tudatos kiöntése Isten színe előtt.** Mert Isten állandó odafordulást vár tőlünk az imában, hogy – mivel elvadultunk és elfordultunk Tőle – magához vonjon, megtisztítson és átöleljen szeretetével. Hiszen így tesznek a jó szülők is rossz útra tért gyermekeikkel.

Hamar meghallgatja Isten két vagy három ember közös imáját, akik szívből, együtt imádkoznak. Ez tapasztalati tény. **Imádságod közben** ne figyelj az ellenség kísértésére, hanem **helyezd szívedet szilárdan az ima szavaiba, azzal a bizonyossággal, hogy azokban a Szentlélek kincsei vannak elrejtve: az *igazságosság*, a *világosság*, az *élő tűz*, a *bűnök bocsánata*, a *szív békéje* és *öröme*, *élet* és *üdvösség*.**

Imádság idején higgyed szilárdan, hogy **minden gondolatod, minden szavad valósággá válhat, mert Istennél semmi sem lehetetlen** (Lk 1,37) És ügyelj a szavakra, mert értékük van. *„Minden hiábavaló szóról, amelyet kimondanak az emberek, számot fognak adni az ítélet napján"* (Mt 12,36).

Ha valaki imádság alatt erőtlenné válna, lélekben és testben gyöngének érezné magát és álom környékezné, tegye fel magának a kérdést: Kivel társalogsz, én lelkem? És ha felidézi magában az Úr képét, összeszedi magát, és könnyek között újra kezdheti imádságát. Ha nem mersz magas rangú emberekkel figyelmetlenül, szórakozottan beszélni, nehogy megsértsd őket, hogyan merészelsz az Úr előtt unottan és hanyagul szólni?

Egyetlen alkalmat se szalasszatok el, hogy imádkozzatok másokért! Az Úr gyönyörködve tekint szeretetünk imájára. Ezen felül a másokért mondott ima magának az imádkozónak is hasznos, mert megszilárdítja a hitet, a reménységet, az Istenbe vetett bizalmat és eltölt bennünket szeretettel Isten és a felebarát iránt. Tudd, hogy neked is kötelességed imádkozni az elhunytak lelkéért, nemcsak a papoknak. Nagy súllyal esik latba az Úr előtt a hit és a szeretet imája az elhunytakért.

Kronstadti Szent János
(Forrás: szimandron.hu)

A magány csapdájában

III/1. rész

Néhány hónappal ezelőtt a Novo-Tyihvini női monostor elöljárója, Dominika igumenia (apátnő) a belső magányosságról beszélgetett a nővérekkel. A beszélgetést a monostor honlapján nyilvánosságra hozták, és nagy érdeklődést váltott ki. Mivel a probléma napjainkban rendkívül aktuális és az elmagányosodás társadalmunkban tömeges méreteket öltött, ezért a „belső használatra készült beszélgetésből" egy új, a szélesebb közönségnek szánt beszélgetés született.

1. rész: Az ítélkezés

Korunk talán egyik legelterjedtebb betegsége a magány. Hogyan lehet megmenekülni, meggyógyulni e fájdalmas betegségből? Az Egyházban, az Egyház által, mondhatnánk, és igazat is mondanánk. Azonban egyáltalán nem ritkaság, hogy éppen a régóta az Egyházban (és egyházi életet) élő emberek érzik lelkükben ezt a hasogató fájdalmat: „Egyedül vagyok a világban… senki nem képes megérteni engem."

Szögezzük le azonnal: létezik helyes magány, a lélek üdvösségen való munkálkodása céljából a felesleges kapcsolattartás kerülése. A „jó" magány ezen állapotát Moszkvai Szent Filaret a következőképpen jellemezte: „A magány elvezet a mennyei közösségbe." Az ilyen, helyes magányra kisebb-nagyobb mértékben mindnyájunknak szüksége van. Miben különbözik ez a helytelen, a fájdalomként megélt magánytól? Gyümölcseikről ismeritek fel őket (Mt 7,16). A magányt Istenért vállaló embert az emberek iránti szeretet tölti el, belső világa békés és nyugodt. A betegség-magány csapdájába került ember azonban kimondhatatlan szomorúságot érez, lelke szüntelen és mohón vágyik mások szeretetére, megértésére, együttérzésüknek elnyerésére, azonban képtelen ezekre rátalálni. Erről a magányról fogunk ma beszélni.

Honnan ered? Miért válik az ember magányossá? Mi az, ami elválasztja őt Istentől és a felebarátjaitól?

A belső magányosság egyik legfőbb oka: **mások elítélésének** a szokása. A magány és az ítélkezés – a lélek egymással rokon betegségei. Az ítélkező ember, éljen bárhol, bármilyen körülmények között, mindig elégedetlen a környezetével. Úgy véli, hogy felebarátaival szemben támasztott igényei igazságosak és vitathatatlanok. Ez természetesen téves vélekedés. A felebarátját az ítélkezés szemüvegén keresztül szemlélő ember mintegy görbe tükörben látja őt, egyáltalán nem olyannak észleli, mint amilyen a valóságban. Az ítélkezés ezen tükre még az erényt is képes hiányosságként megláttatni.

Hogyan kell ez ellen küzdeni? A szentatyák egy nagyon egyszerű szabályt kínálnak az ítélkezésben szenvedőknek: gondoljuk azt, hogy Isten egyedül, személyesen csak a mi számunkra rendelte el a törvényeket és parancsolatokat. Nekem nem szabad, másoknak szabad. Ez a lelki élet egyik alapszabálya, ha ezt képesek vagyunk egész szívünkkel elfogadni, akkor az ítélkezés mérge nem fog tudni behatolni a lelkünkbe.

Például a városi autóbuszban egy fiatalember ül a széken, és nem veszi észre a mellette álló idős asszonyt. Ezt látva állítsuk le magunkban a „természetes" felháborodást, hogy úgymond „hová züllött a fiatalság?!" és ha ülünk, inkább adjuk át mi magunk a helyünket. Azonnal érezni fogjuk lelkünkben a békét és az emberek iránti jóindulatot, még az említett fiatalember iránt is. Hiszen az is lehet, hogy azért nem adja át a helyét, mert rosszul van, vagy olyan lelki állapotban van, hogy nem vesz észre semmit maga körül. De ha csak egyszerűen neveletlen, talán egyedül ő a hibás ebben?

Az ítélkezés elleni másik eszköz: **soha ne elemezzük** magunkban, és még kevésbé tárgyaljuk ki felebarátunkat. Úgy tűnhet, hogy ez nagyon nehéz, sőt lehetetlen dolog. Miért vállaljunk ilyen terhet magunkra, mit nyerhetünk általa? Gondoljuk végig, hogy a legtöbbször miről beszélgetünk családi körben vagy közeli barátokkal? Hamarosan észreveszszük, hogy beszélgetésünk tárgya nagyrészt valamelyik felebarátunk. Ha valakiről sokat beszélünk, akkor végül elkerülhetetlenül ítélkezni fogunk. Ha nem őt, akkor valaki mást fogunk elítélni: „Igen, Ivan Ivanovics kitűnő ember! De a fia nem az apjára ütött…"

A régi szerzetesi rend szerint élő görög monostorokban létezik egy szabály: ha a szerzetes valakiről „harmadik személyben" szól, akkor másnap nem mehet áldozni. Természetesen a világban élő emberek esetében helytelen lenne ez a szigorúság. De mégis érdemes megértenünk e szokás okát: annak mély átérzését, hogy a másokat elítélő ember bűnt követ el. Szívünket, értelmünket elsötétítik a szenvedélyek, és ha sokat elemezzük a másikat, akkor elkerülhetet-

lenül bűnös gondolatok, többek között ítélkező gondolatok támadnak majd bennünk vele kapcsolatban.

Az ítélkezéssel már a keletkezése pillanatban fel kell venni a küzdelmet. Ha megengedjük, hogy magával ragadjon minket, akkor szívünket azonnal el fogja tölteni a felebarátunkkal szembeni ellenszenv. Ez a szenvedély tehát a magányosság egyik legfőbb oka. Sokan azt gondolják, hogy az ilyen ellenszenv természetes úton, objektív okokból ébred fel bennünk, azért mert felebarátunk taszító kinézetű, vagy ostoba, vagy rossz természetű, rossz jellemű. A valóságban azonban a bennünk lévő ellenszenv oka nem a felebarátunk. Ha ellenszenv ébred bennünk iránta, az azt jelenti, hogy a mi szívünk beteg.

Néha az ellenszenv teljesen értelmetlen okokból jön létre bennünk: valaki csúnyán nézett a másikra, az meg közömbös tekintettel nézett vissza rá – és ettől fogva kerülni fogják egymást. El sem tudják képzelni, hogy mennyire szerethetnék egymást, ha nem tulajdonítottak volna jelentőséget a másik véletlen vagy indulatból mondott szavainak, tekintetének. V. Szent Miklós egyik levelében egy megható esetet idéz fel: Egy földműves mesélte: „Köztem és szomszédom között ellenségesség jött létre, olyan volt, mint valamilyen tüske: nem voltunk képesek egymás szemébe nézni. Egyszer egy hosszú téli este fiam az Új Szövetséget olvasta fel nekem, és amikor felolvasta a Megváltó szavait: tegyetek jót a titeket gyűlölőkkel, rákiáltottam a gyermekre: Elég. Egész éjjel nem tudtam aludni, csak gondolkodtam, gondolkodtam, hogyan teljesíthetném Isten parancsolatát. Hogyan tegyek jót a szomszédommal?

Egyszer keserű sírást hallottam a szomszéd házból. Megérdeklődtem és megtudtam, hogy az adóhatóság elvitte a szomszédom összes szarvasmarháját, hogy eladja az adósságai fejében. Mint a villám, úgy nyílalt belém a gondolat: lám, az Úr lehetőséget adott neked, hogy jót tegyél a szomszédoddal! Gyorsan a bírósághoz szaladtam és kifizettem annak a szomszédomnak az adótartozását, aki a világon mindenkinél jobban gyűlölt engem, és visszavittem a szarvasmarháit. Amikor ezt megtudta, sokáig elgondolkodva járkált a háza körül. Amikor besötétedett, a nevemet kiáltotta. Odamentem a kerítéshez: – Miért hívtál? – kérdeztem. Válaszul elsírta magát és nem volt képes egy szót sem szólni, csak sírt és sírt. Azóta nagyobb szeretetben élünk, mint az édestestvérek.

Tegyünk mi is így. Lehet, hogy nem lesz alkalmunk ily nemes módon megsegíteni az „ellenségünket". Azonban kis dolgokban is felelhetünk jóval a rosszra: a mogorva tekintetre válaszoljunk mosollyal, a maró gúnyra – meleg és jó szóval. Meg fogjuk látni, hogy milyen gyorsan múlni fog a kölcsönös ellenszenv.

2. rész: A sértettség

Van még egy szenvedély, ami miatt az ember a magány csapdájába kerülhet: ez a **sértődékenység**. Ellenvethetné valaki: „Miféle szenvedély ez? Én nem vagyok sértődékeny és nem ítélkezem. Engem bántanak és emiatt megbántódom, de ez természetes!" A valóságban azonban a sértődékenység az egyik legkomolyabb szenvedély. Arra utal, hogy az ember eltávolodott Istentől. Hiszen amikor az ember szívében Isten él, akkor az embert belső erő és bátorság tölti el. Képes elviselni felebarátja minden gyengeségét anélkül, hogy elveszítené belső békéjét és iránta való szeretetét, akkor is, ha felebarátja megsérti őt. Az az ember, aki elveszítette a kegyelmet és eltávolodott Istentől, nem rendelkezik ezzel a belső szilárdsággal. Nem képes elviselni még egy óvatos megjegyzést sem. Nem érzékeli az emberek szeretetét, mindent félremagyaráz. Felebarátja minden tettét, még a jótetteket is, rossz értelemben magyarázza. Ha a sértődékeny ember nem érzi felebarátja jóságát, akkor még kevésbé képes megérteni annak problémáit és nehézségeit. Csak önmagát látja, csak önmagát érzékeli: „Mondtak nekem valami kellemetlent, megsértettek, megbántottak". Soha nem gondol arra, hogy a másik lelke fáj, és ezért beszél kellemetlen dolgokat. Hogyan küzdjünk a sértődékenységgel? Mit tegyünk abban a pillanatban, amikor a sértettség összeszorítja a torkunkat és könnyeket hoz a szemünkbe?

Az *első szabály*: amennyire csak lehet, **ne mutassuk ki sértettségünket**. Ennek önmagában is nagy értéke van. Hiszen a bennünket megsértő ember gyakran maga is szenved attól, hogy megsértett minket, bánja féktelenségét, figyelmetlenségét és megkönnyebbülést jelent, ha azt látja, nem sértődtünk meg. A *második szabály*: **ne engedjük, hogy a sértettség nyomán rossz gondolatok töltsék el lelkünket**. A sértettség olyan ajtó, ahol a legbutább és leghamisabb gondolatok hatolhatnak be lelkünkbe. „Nem szeretnek, minden rossz, rossz vagyok, a másik gonosz" stb. Még ha szívünk összeszorul is a fájdalomtól, akkor se engedjük be magunkba az ellenségtől [a sátántól és démonaitól] eredő gondolatokat, hanem kezdjünk el imádkozni, hogy a sértettség égető forrósága mielőbb kihunyjon bennünk.

Az ima mellett rendelkezünk még egy nagyon hatékony eszközzel: ez a **felebarát iránti cselekvő szeretet**. Talán tapasztaltuk már, hogy azon pillanatban, amikor megéljük a sértés miatti fájdalmat és az egész világot sötétnek látjuk, épp akkor fordul hozzánk valaki valamilyen kéréssel. Az ilyen embert maga az Úr küldi hozzánk, hogy elfelejtkezzünk önmagunkról, sértett érzéseinkről. A bennünk ily módon felébredő felebaráti szeretet minden vigasztalásnál jobban gyógyítja szívünket.

Pravoslavie-i mir (www.szimandron.hu)

A mennyei Atya hív téged és vár rád!

Ha azt olvassuk, hogy egy atya vár ránk, akkor első kérdésünk: ki ez az Atya? Ismerem Őt? Én még tovább kérdezek: tudod, milyen nagy irgalommal van irántad, mennyire türelmes veled, milyen jóságos, és milyen régóta vár rád?

Mindjárt a fejezet elején szeretnék Önökkel egy tanúságtételt megosztani, amelyből kiderül, hogy az Atya milyen sokáig várt gyermekére, aki húsz évig alkoholista volt. Erről így tesz tanúságot:

Fontosnak tartom, hogy minél előbb leírjam Önnek, mennyire boldog és békés vagyok új életemben, amellyel Jézus 2007 novemberében megajándékozott. Valóban elvette a kőszívemet és helyette hússzívet adott.

Az irgalmas és szerető Isten az Ön novemberben, Berlinben tartott lelkigyakorlatán megszabadított az alkoholtól.

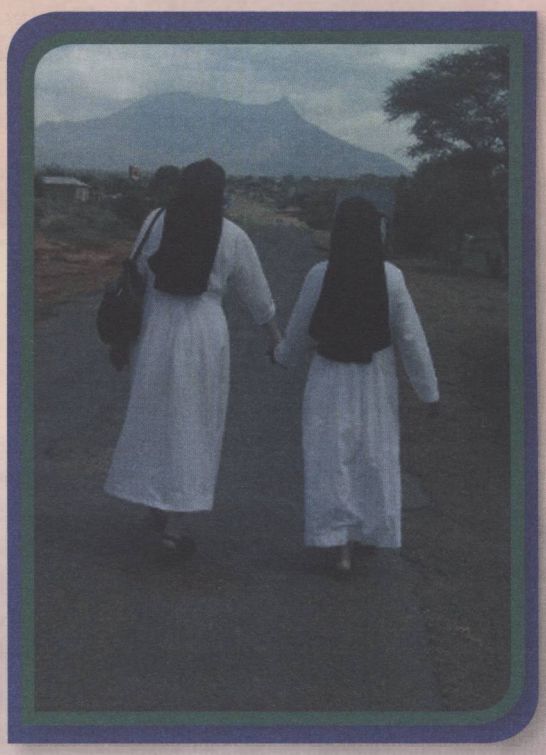
Néhány nappal a lelkigyakorlat előtt mélyreható gyónási beszélgetésem volt egy atyával, aki azonnali elvonókúrát javasolt. Bensőleg kész voltam erre, mert nem mehetett úgy tovább, ahogy addig éltem, bár még szkeptikus voltam.

Amikor Ön beszélgetésre hívott, azonnal tudtam, hogy az alkohol problémámról lesz szó. Meglehetősen szégyelltem magam, amikor ezt elmondtam Önnek, de a válasza nagy örömmel töltött el: „Isten a legjobb orvos, aki mindenkit és mindent meg tud gyógyítani, csak hinnie kell és bízni Őbenne!"

Ebben a pillanatban tudtam, hogy Ön által Jézus szólt hozzám. Hittem és bíztam minden kételkedés nélkül. Tudtam, hogy Isten mindig jó hozzám, és Nála nincs lehetetlen.

A szentségi áldásnál és a gyógyító ima alatt biztosan éreztem, hogy Isten megérint, megszabadít az alkoholizmus bilincseitől, és meggyógyít. Amikor Ön és E. atya rám tették kezüket, szívemet melegség járta át.

Betöltött az öröm, a boldogság és a derű. Az egész világot át tudtam volna ölelni. Legszívesebben táncra perdültem volna! Ez a boldogító érzés még ma is bennem van. Amikor este haza mentem, az összes italt a mosogatóba öntöttem, és a mai napig egyetlen korty alkoholt sem ittam. Nincs már bennem iváskényszer, és nincs semmilyen elvonási tünetem a húsz évig tartó alkoholizmus után!

Láthatjuk, hogy az Isten milyen türelmes volt ezzel az asszonnyal, több mint húsz évig várt rá.

Lenne Önöknek is bátorságuk, hogy megtegyék ezt a lépést az Atyaisten felé, aki Önökre vár?!

Isten a mi Atyánk, aki minket keres. Ő formált meg minket, Ő ajándékozta nekünk az életet, ahogyan ezt a Teremtés könyvében olvassuk: *„Akkor az Úristen megalkotta az embert a föld porából és orrába lehelte az élet leheletét. Így lett az ember élőlénnyé."* (Ter 2,7)

Isten minket a föld anyagából alkotott, éltető lelkét lehelte belénk, hogy Övele és Őbenne éljünk.

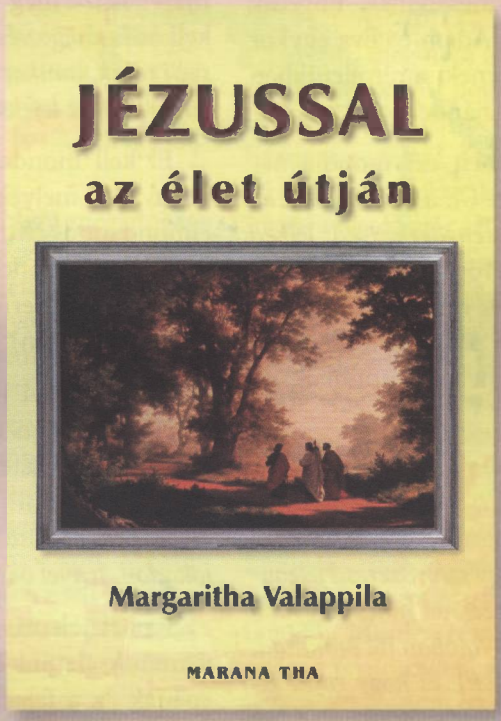
A következő, 8. és 9. versben olvassuk, hogy Isten, mielőtt megteremtett volna, mindent előkészített számunka: *„Az Úristen kertet telepített Édenben, keleten, és oda helyezte az embert, akit teremtett. És az Úristen a földből mindenféle fát sarjasztott, ami tekintetre szép és táplálkozásra alkalmas; azután ki-*

sarjasztotta az élet fáját a kert közepén, meg a jó és a rossz tudásának a fáját."

Amikor az Isten az embert megalkotta, azt akarta, hogy jól menjen a sora. Azonban az ember nem tartotta meg az Ő parancsát, miszerint az élet és a tudás fájáról nem ehet. S minthogy az Isten ellen döntött, kiűzetett a Paradicsomból. Ez azonban nem az Isten terve volt; az ember döntött úgy, hogy nem tartja magát Isten parancsához, s így eltávolodott Teremtőjétől. Az emberek ma is szabadok, maguk dönthetnek arról, hogy Istennel akarnak-e élni és a parancsait megtartani.

A Második Törvénykönyvben olvassuk: *„Nézd, ma szemed elé tártam az életet és az üdvösséget, a halált és a kárhozatot. Ha engedelmeskedsz az Úr, a te Istened parancsainak, amelyeket ma adok neked, s szereted az Urat, a te Istenedet, az ő útjain jársz, megtartod parancsait, törvényeit és rendelkezéseit, életben maradsz és megsokasodsz, s az Úr, a te Istened megáld azon a földön, ahova indulsz, hogy birtokodba vedd."* (MTörv 30,15-16)

A 19. versben ez áll: *„...életet és halált, áldást és átkot tártam a szemetek elé. Így hát válaszd az életet, hogy te is, utódaid is életben maradjatok."*

Isten ránk bízza a választást, magunk dönthetünk; szabadságot ad, nem kényszerít. Hogy miként döntenek az emberek, ez kiderül a következményekből.

Hogyan látszik ez a mai társadalomban? Mi látunk a mai világban?

Isten mindenről gondoskodik, de az emberek engedetlenségük és bűneik miatt eltávolodtak tőle. Elhagyták az Istent, saját útjaikat járták, és bajba kerültek. A segítséget idegen isteneknél és csodadoktoroknál keresték ahelyett, hogy az igaz Istenhez tértek volna. Isten újra és újra prófétákat küldött segítségül, hogy megmutassák az utat: miként tudnának Vele élni, parancsait megtartani és elnyerni az örök életet.

Joel prófétánál olvassuk: *„Ezt mondja az Úr: Késedelem nélkül térjetek vissza hozzám teljes szívetekből, böjtölve, sírva és gyászolva. A szíveteket szaggassátok meg, ne a ruhátokat. Térjetek vissza az Úrhoz, a ti Istenetekhez, mert jóságos és irgalmas, nagy a türelme és csupa könyörület."* (Joel 2,12-13)

Ozeás próféta által pedig így szól az Úr: *„Izrael, térj vissza az Úrhoz, a te Istenedhez, hisz bűnöd miatt buktál el! Hozzatok szavakat magatokkal, és térjetek vissza az Úrhoz! Mondjátok neki: Végy el minden gonoszságot, hogy elnyerjük a jót, és ajkunk gyümölcsét hozhassuk áldozatul."* (Oz 14,2-3) Térjünk az Úrhoz! Mit jelent ez nekünk, katolikusoknak? Azt jelenti, hogy teljesen elhagyjuk bűnös szokásainkat és tudatosan visszatérünk Istenhez. Legfontosabb a személyes gyónás. Nem elegendő, hogy egy általános bűnbánati liturgián vegyünk részt. A bűnbánati liturgia nem helyettesíti a személyes gyónást. Csak a gyónásban halljuk a feloldozás személyesen nekünk szóló szavait, melyeket Isten a pap által nekünk mond: „Feloldozlak bűneidtől." Csak a személyes gyónás szentségében nyerjük el súlyos bűneink bocsánatát.

Jónás próféta is Isten megbízásából ment Ninivébe: *„Jónás bement a városba egynapi járásnyira, és hirdetni kezdte: Még negyven nap, és Ninive elpusztul! Ninive lakói hittek az Istennek. Böjtöt hirdettek, nagyok és kicsik egyaránt zsákruhát öltöttek."* (Jón 3,4-5) A király biztosan istenfélő ember volt, mert ezt a felhívást intézte népéhez: *„Öltsön zsákruhát ember és állat, és harsány hangon könyörögjön az Istenhez. Mindenki hagyja el gonosz útjait és a rosszat, amit a keze végbevitt."* (Jón 3,8) A 10. versben így folytatódik a történet: *„Amikor Isten látta, hogy letérnek gonosz útjaikról, megbánta a roszszat, amivel fenyegette őket, és nem tette meg."*

Ebből láthatjuk, milyen jó az Isten: mivel az emberek Ninivében elfordultak gonosz cselekedeteiktől, megkegyelmezett nekik. Így kegyelmez meg nekünk is az irgalmas Atya (2Kor 1,3), és mindent jóra fordít, amennyiben visszatérünk hozzá. Mert Ő mindig vár ránk.

Jeremiás prófétánál olvassuk: *„...ilyen parancsot adtam nekik: Hallgassatok a szavamra, és én Istenetek leszek, ti meg az én népem lesztek; járjatok azon*

az úton, amelyet én jelölök ki nektek, és akkor jól megy majd sorotok." (Jer 7,23) Isten azt akarja, hogy hallgassunk szavára és tartsuk meg parancsait. Azt akarja, hogy engedelmesek legyünk. Amennyiben akarata szerint élünk, jól megy majd sorunk. Ez az Ő ígérete.

Továbbiakban ezt olvassuk: „*De nem fogadtak szót, és nem figyeltek rám, hanem saját gonosz szívük szándékait követték; a hátukat fordították felém, nem az arcukat.*" (Jer 7,24) Manapság az emberek sokfelé keresik gyógyulásukat, idegen istenekhez fordulnak. Gonosz hatalmaknak engedelmeskednek. Engedik magukat általuk vezetni, mint Ádám és Éva egykor a kígyó által. Mindent elfelejtenek, amit életükben Isten, a mi Atyánk ingyenesen ajándékozott nekik.

A Második Törvénykönyvben ezt mondja nekünk az Isten: „*Halld, Izrael! Az Úr, a mi Istenünk az egyetlen Úr! Szeresd Uradat, Istenedet szíved, lelked mélyéből, minden erőddel!*" (MTörv 6,4) Ezt találjuk az Újszövetségben is, amikor egy írástudó megkérdezi Jézustól, melyik a legfőbb parancs. Jézus megerősíti, hogy Istent kell az első helyre tennünk a szívünkben.

„*Jézus így válaszolt: Ez az első: Halld, Izrael: Az Úr, a mi Istenünk az egyetlen Úr. Szeresd Uradat, Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és minden erődből! A második így szól: Szeresd felebarátodat, mint saját magadat! Ezeknél nincs nagyobb parancs. Az írástudó helyeselte: Valóban jól mondtad, Mester, hogy Ő az egyetlen (Isten), és hogy rajta kívül nincs más. Meg hogy Őt teljes szívünkből, teljes elménkből és teljes erőnkből szeretni, felebarátunkat pedig úgy szeretni, mint saját magunkat, többet ér minden égő- vagy bármi más áldozatnál. Jézus az okos beszéd hallatára megdicsérte: Nem jársz messze az Isten országától – mondta neki.*" (Mk 12,29-34)

Amennyiben Isten szavát komolyan vesszük, és aszerint élünk, Jézus nekünk is ugyanazt mondja, mint az írástudónak: „*Nem jársz messze az Isten országától.*"

Sokan véljük úgy, hogy szeretjük az Istent. Azonban, ha őszintén a szívünkbe nézünk, akkor megállapíthatjuk: Isten nem az első helyet foglalja el életünkben. Nem egész szívünkkel, hanem megosztott szívvel szeretjük Őt.

Az Úr Jeremiás próféta által világosan szól hozzánk: „*Ha majd segítségül hívtok és könyörögve hozzám jöttök: meghallgatlak titeket. Ha kerestek, megtaláltok; föltéve, hogy szívetek mélyéből kerestek. Megengedem majd, hogy megtaláljatok – mondja az Úr.*" (Jer 29,12-14) Így kell Urunkat teljes szívünkkel szeretni. Csak így találhatjuk meg Őt, így tudunk Vele élni, csak így tudja meghallgatni imánkat.

Visszatérve a Második Törvénykönyvhöz, így folytatódik az idézet: „*Ezeket a parancsokat, amelyeket ma szabok neked, őrizd meg szívedben.*" (MTörv 6,6)

Az Önök szívébe is bele van írva ez a parancs?

De Istennek ez még kevés; nem elégszik meg enynyivel: őrizd meg – mert ezeket a szavakat tovább is kell adnod: „*...vésd gyermekeidnek is az eszébe, beszélj róluk, amikor otthon tartózkodsz, s amikor úton vagy, amikor lefekszel, s amikor fölkelsz.*" (MTörv 6,7)

El kell mondanod gyermekeidnek mindazokat a szavakat, melyeket Isten nekünk adott. Mikor kell elmondanod? Mindig! Miről kell beszélned? Az Istenről és a parancsairól! Ha nem tesszük ezt, ki fog gyerekeinknek erről beszélni, hol fognak erről hallani? Az iskolában? Az utcán? Vagy a diszkóban?

Amennyiben nem mondotok semmit gyerekeiteknek, honnan fognak hallani Istenről? Hogyan tudnak majd Istennel élni, és saját gyerekeiknek Istenről beszélni? Tovább olvasva a 8. és 9. verset: „*Igen, jelként kösd őket a kezedre, legyenek ék a homlokodon. Írd fel őket házad ajtófélfájára és kapujára!*"

Ez azt jelenti, hogy Isten szavát komolyan kell vennünk, életünk kísérője kell, hogy legyen. Minden apának az a feladata, hogy gyermekeinek Istenről beszéljen, ahogy az a zsidóknál még ma is szokásban van, és ami nálunk sajnos ritkaságszámba megy. Ha a szülők nem hisznek Istenben, akkor a hitet sem tudják továbbadni gyermekeiknek. Nem egyedül az anya feladata, hogy a gyerekekkel imádkozzon. Fontos, hogy a család együtt imádkozzon, Szentírást olvasson, és arról közösen beszélgessen, az apát is beleértve.

Isten egészen világosan megmondja, hogyan kell élnünk. Az Atya Isten nem akarja, hogy gyerekei elvesszenek; meg akarja menteni lelkünket, mivel az Ő tulajdona vagyunk.

Izajás próféta által így szól hozzánk az Úr: „*Mert drága vagy a szememben, mert becses vagy nekem.*" (Iz 43,4a)

Margaritha Valappila

(Részlet a Marana Tha sorozatban most megjelent „Jézussal az élet útján" c. könyvből)

Segítőm a misszióban

1991-ben Észak Olaszországba helyeztek. Meglátogattam egy Lauro nevű 27 éves férfit. Tőle szereztem először tapasztalatot az aids-es betegekről. Az, aki egy betegség végstádiumában van, megtapasztalja az órák monotóniáját, melyek a megváltoztathatatlan valóság járművében telnek: nem várható már más, csak a biztos halál. Lauro meggyónt, és szentáldozásban részesült. Aztán látogatásaim egyre gyakoribbá váltak nála. Annak a papnak a szerepe, aki beteget látogat, olyan pap szerepévé változik, aki jó barát volt, és rövid időn belül egy barát lett, aki pap volt. És akkor megtörtént a csoda.

Egyik nap beültem az autóba, hogy meglátogassam Laurot. Útközben az jutott eszembe: „Megérkezel, ott maradsz egy fél órát, viccelődsz vele, meggyóntatod, aztán ismét egyedül hagyod őt a bajában. Nem. Ennek legyen vége. Ezt így nem tudom tovább csinálni!" Hirtelen egy hangot hallottam az autóban, mely olyan tisztán szólt hozzám, hogy megfordultam, hogy megnézzem, ki van ott. Később még egyszer hallottam ezt a hangot. Akkor már tudtam, hogy ez a hang belülről jön. „Állj meg a következő templomnál, és kérj egy keresztet." Nagyon különös volt. Megálltam az első templomnál, amelyik útba esett - szerencsére ismertem a plébánost, beléptem, és azt mondtam: „Szükségem van egy keresztre." „Egy keresztre?" – kérdezte meglepve a plébános.

Bementünk a sekrestyébe, és adott egy poros keresztet. Megköszöntem és visszamentem az autóhoz. Még egy fél órám volt a célállomásig. Koncentráltam, és hogy megértsem, mit kéne tennem, kikapcsoltam az autórádiót. Mikor megérkeztem, a kereszt nélkül akartam kiszállni a kocsiból, visszafordultam, és mégiscsak magammal vittem. Ebben a pillanatban megvilágosodtam. Bementem a házba, és Lauroval beszélgettem Istenről és a világról. Végül azt mondtam neki: „Lauro, egy ajándékot akarok neked adni, de a válaszodra várok. Készen állsz?" Tovább kérdeztem: „Akarsz misszionárius lenni?" Értetlenül nézett rám.

Ekkor megmutattam neki a keresztet, és mondtam: „Nézd meg ezt a keresztet. Ágyhoz vagy kötve, és Urunk, Jézus Krisztus pedig a kereszthez, ezért megért téged. Csak egy különbség van: Ő ártatlan volt, és értünk adta magát, te azonban… ennek ellenére a sorsotok majdnem ugyanaz."

Anélkül, hogy levette volna a szemét a keresztről, egyet értett, és Isten birtokba vette a szívét. Amikor ezt észrevettem, folytattam: „Egy végtelen kincsed van: fájdalom, magány és gyakran félelem. Ne pazarold el ezeket a fájdalmakat. Ha ezt a nehéz és elviselhetetlen keresztet feláldozod a barátodnak, megmentheted a világot! Isten nem utasíthatja vissza az ajánlatodat!" Könnyekkel a szemében a keresztért nyúlt, és egyetértően bólintott: „Megértettem."

„Nem, még nem állok készen. Tudnod kell, hogy megbíztak azzal, hogy nyolc hónap múlva nyissak meg egy szemináriumot. Ehhez szükségem van egy házra, engedélyre, pénzre, és papi ajánlással rendelkező fiatal emberekre. Ezen kívül naponta nehéz eseteim vannak, és már azt sem tudom, hogy tudok mindegyiknek segíteni. Ezért kérlek, hogy mint misszionárius, légy a segítségemre. Ha nehéz esetekkel kell foglalkoznom, felhívlak. Imádkozni fogsz értük, és felajánlod értük és a szemináriumért fájdalmadat. Bizony, Lauro, nem tudom, hogyan csináljam ezt tovább egyedül, de veled együtt megbirkózunk ezzel.

Akarsz segíteni?" Fejbólintással igent mondott.

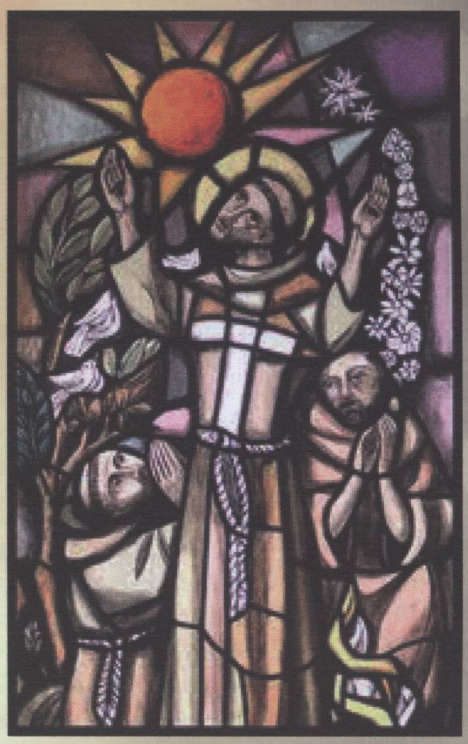
Idővel nőtt a nehéz esetek száma. Minden alkalommal, amikor meglátogattam Laurot, beszéltem neki a sikerekről és a nehézségekről, és neveket is említettem. Minden részletet befogadott, hogy aztán az oltáron feláldozza fájdalmát. Most ő volt az, aki mellettem állt, és nem én őmellette. Hihetetlen volt!

A szeminárium megnyitásának napján a felszentelési szentmisét ünnepeltem, és Laurora gondoltam. Isten magához szólította őt. A missziós kereszttel a mellén lett eltemetve. Sajnos nem tudtam ott lenni a temetésen. De mikor meglátogattam az édesanyját, mesélt néhány mozzanatot az életéből. Az utóbbi hónapokban mindig azt kérte az ágyból, hogy tartsák a szeme elé a keresztet. Aztán órákig imádkozott előtte, míg felolvasták neki a nehéz eseteket. Magában imádkozott, aztán azt mondta: „Még egyet, anya" és felolvasták neki a következő nevet. Az anyja nem ismerte Lauro egész missziós történetét. Ezért mindent elmondtam neki. Amikor arról a templomról beszéltem, ahonnan a keresztet hoztam el, sírva fakadt, és megkérdezte: „Honnan hozta pontosan azt a keresztet?" „A Pernate plébániáról" – válaszoltam. Mélyen meghatva elárulta nekem: „Ott laktunk, amikor Lauro világra jött és ebben a templomban keresztelték meg."

von P: Hernán Jiménez LC, Mexikó
(Forditotta: Cserhalmi Mária)

Gondolatok a Naphimnusz értelmezéséhez (kivonat)

A Naphimnusz Szent Ferencnek talán a leghíresebb és legtöbbet idézett írása. A természet szépségét szemléltető albumok, a középkori irodalmat bemutató kötetek elmaradhatatlan része, a műfordítók kedvelt darabja, filológiai viták témája. A költemény első olvasásra is megkapó, a gondolat tisztasága és a kifejezés egyszerűségében rejlő szépsége magával ragadó. Ám ha többször elmélyülten olvassuk a verset, rádöbbenünk kimeríthetetlen gazdagságára és a költői szépségű mondatok mögötti gondolati-lelki mélységére is. A Naphimnusz Ferenc legegyénibb műve, melyben nemcsak énjének legmélyebb titkaiba pillanthatunk be, hanem lelki gondolkozását is megismerhetjük. [...]

A Szentírás szerint Isten teremti meg az ember szívében az örömöt, amely az ember ereje (Neh 8,10). Ezt az örömöt adó Istent dicsérni és dicsőíteni kell – a vallásos ember legősibb öröksége is ez –, hiszen a dicséret nem más, mint hitvallás, Isten nagyságának és szeretetének megvallása. [...]

Ferenc hite csupa befogadás, lángolás, lelkesültség! Valahányszor csak kiejtette az Úr nevét, „mindannyiszor minden emberi képzeletet meghaladó megindultság vett rajta erőt: egész lényét olyan öröm és vidámság öntötte el, hogy egészen új embernek látszott, aki már nem is ebből a világból való." (1Cel 82) Testvérei a „mindig örvendező" jelzővel illették. [...] „Mindenből lajtorját csinált magának a Magasságbéli trónjának a megközelítésére." (2Cel 165) [...]

Az anyanyelven énekelt dicséret az igehirdetés új formájában a vallásos érzés leggazdagabb változatait szólaltatta meg, s friss, naivan őszinte és egyszerű megnyilatkozása a néplélek gondolatvilágával, természetes hangjával is találkozott. [...] Boldogságában az egész világot magához ölelte. Minden teremtményt – élőt és élettelen dolgot egyaránt – Isten ajándékának tekintett, az ember iránti szeretetből alkotott ajándéknak, melynek gazdagságában, szépségében magára az Ajándékozóra ismehetünk. [...] A Teremtő bölcsességét, hatalmát és jóságát szemlélte a teremtményekben. [...] Nem a természetért – a Teremtőért rajongott. A teremtményekben az Atya gyermekeit – saját testvéreit tekintette. A nagyobb és okosabb testvér gyöngédségével közelített Isten minden teremtményéhez. [...] Fontos azonban azt is látnunk, hogy Ferenc derűje nem az érzelmek könnyedségéből, a felszínes vidámságból fakadt. [...] Derűjének – boldogságának – titka a megtapasztalt és megismert Istenhez tartozás felemelő érzése. Ám Istent megismerni egyet jelent szent Fia, Jézus Krisztus keresztjének a megismerésével.

A Naphimnusszal felelt tehát Ferenc Isten újra megtapasztalt jóságára. Ezzel a szenvedésben született dallal viselte utolsó éveinek kínjait, ezt énekelte halála óráján is. Mindig arra a legendává lett éjszakára és az Úr bíztató szavaira emlékeztette. Ám ez a vers több, mint „alkalmi költemény". Egy végigszenvedett éjszaka után Ferenc hitében újra megerősödve ébredt a reggelre. Szívből fakadó hálával tekintett szét az elé táruló világon. [...] Minden teremtmény Isten szeretetét üzeni – kézzelfogható, látható, szolgáló szeretetét! A világ azért érdemel tiszteletet, mert az, ami. Értékét teremtett voltából nyeri! [...] Így az ember teremtése-alkotása hasonlít Istenéhez, végül is minden emberi alkotás Isten tevékenységét folytatja.

A vers képei a külvilágból jönnek, ám a belső világban, a szubjektumban kapják meg igazi jelentésüket. A műben figyelmet érdemelnek az elemeknek tulajdonított vonások, a párba rendezésük, a testvér – nővér megszólítás, s érdemes azon elgondolkodni, hogy ezek az elemek milyen sorrendben követik egymást – azaz milyen utat járunk be a versben.

A középkori ember az ókoritól nem sokban különböző világképe az elemeknek szigorú sorrendet szabott: föld – víz – tűz – levegő. A versben ennek ellenére a levegőt követi a víz, majd a tűz, és a föld. A magasból indulunk s szállunk alá – egészen a földig, sőt sokkal mélyebbre: a halálig. A költemény a mindenható Isten megszólításával kezdődik s jut el a Teremtő Isten áldásához és dicséretéhez a Tőle tanult s Őt megillető alázatos szolgálatig. Krisztus útját járjuk be, aki földre szállt

az Atyától, emberré lett, élte a mi életünket, értünk elszenvedte a halált, hogy nekünk Utunk és Életünk legyen. Ezt az utat felismerve érthetjük meg a Naphimnusz lelkiségét: „aki fölfelé akar menni, le kell szállnia a legalacsonyabb teremtmények közé, sőt el kell fogadnia a halált, mint testvért, mert a megtestesülés óta világos, hogy csak ez az út vezet az Atyához."

Nem meglepő, hogy Ferenc ki akarta egészíteni énekét, a teremtmények dicséretéhez hozzáadva a megbocsátás és a béke emberének dicséretét. Majd a halála közeledtével még egy utolsó strófát is szerzett. A halált is testvérként fogadta, hiszen szívében nap és éj, fény és sötét nem álltak többé egymással szemben.

A Naphimnusz az olasz nyelv egyik legősibb szövegemléke, nyelve latin és az olasz között áll, az umbriai nyelvjárás jegyeit viseli. Legrégibb szövegváltozata egy Assisiben őrzött, 1250 táján írt kódexben található „Laudi delle Creature címen". [...] A vers műfaja tehát dicsérő ének. A nem azonos sorszámú 10 versszakban sorvégi és belső rímek vannak. (signore – honore, stelle – belle, vento – sustenamento...) A fölépítés világos, áttetsző: az első versszak Isten ünnepélyes megszólítása, az utolsó egy missziós késztetésű felszólítás a teremtményekhez. [...] Az Assisiben őrzött kézirat „Laudi delle Creature"-nek nevezi, azaz teremtmények énekének. [...] A gondot az jelenti, hogy a teremtmények éneklik-e a dicséretet – vagy ők maguk a dicséret tárgya. [...] A vers Isten dicséretét énekli a teremtmények miatt, a teremtmények nevében, a teremtmények által. [...] Az viszont igaz, hogy a vers logikájából és a vershelyzetből is úgy tűnik, Ferenc a „lírai én", az ő ajkáról tör elő a megismétlődő „Áldott légy Uram" felkiáltás – hiszen ő nem maradhat ki a dicséretből! Ezért talán indokoltabb a Sík Sándor fordította változat.

Ferenc megkísérli a lehetetlent: a Szentlélek sugalmazásaira és a megtestesült Istenfiának, Jézus Krisztusnak emberi arcát szemléltetve Isten megszólításával megénekli, kicsoda számára. „Örök és élő, kezdet és vég nélkül való, változhatatlan, láthatatlan, kibeszélhetetlen, kimondhatatlan, megfoghatatlan, kifürkészhetetlen, áldott, dicséretes, dicsőséges, magasztalásra méltó, fölséges, magasságbeli, édes, szeretetre méltó, gyönyörűséges és egészen kívánatos." [...] „Az ember bevallja méltatlanságát - ám ez mégsem sújtja le. Krisztus egymaga mindenben elég az Atyának – az ő elégsége a mi összes gazdagságunk és üdvösségünk. Mi nem vagyunk méltók még megnevezni sem Istent, de felajánlhatjuk neki az egyetlen szeretetet, amelyet Fia tanúsított iránta mindannyiunk nevében". Ezért folytatódhat a vers - és törhet fel Krisztus útján a megváltottak megszámlálhatatlan seregével a boldog felkiáltások sora:

Áldott légy, Uram!

Áldott légy uram és minden alkotásod Legfőképpen Urunk-bátyánk a nap.

Aki a nappalt adja, és aki ránk deríti a te világosságod.

És szép ő és sugárzó, nagy ragyogással ékes:

A te képed, Fölséges. Istent a teremtésért áldás illeti – Ő „minden dolgok teremtője" (RNB 21,2). De áldottak maguk a teremtmények is, hiszen a teremtett világ az Úr „jóságának fényes tükre": Ferenc írásaiban gyakran utal Isten teremtő tevékenységére, „abban a nagy hálaadó imában, amellyel lezárja az 1. Regulát, ötször említi Isten teremtő tevékenységét. A teremtő Istennek ez az atyai arca sugallja neki a teremtmények testvériségének gondolatát. Az egyetemes teremtő atyaság megtapasztalásából forrásozik számára az egyetemes testvériség valósága is."

A teremtés élén a Nap áll. Először őt kell dicsérni: ő maga a fény, az élet, a meleg - mindaz, ami jó érzést kelt bennünk. Mindannyian fényéből élünk, tehát dicsérjük hasznosságát. Dicsérjük alázatát és igazságosságát is: bőven árasztja melegét és világít mindenkire, jóra és gonoszra egyaránt. Igazi úr. (Például: A nap korongként való ábrázolása glória formájában vonult be a keresztény ikonográfiába. Vagy pl. János jelenéseiben Isten maga a nap.) A versben háromszor szerepel a szép jelző. Szép a nap – a csillagok – és a tűz. Olyan elemek, amelyek leginkább felidézik a Világosság – Istent. Mintegy a Világosság – Isten misztériumának szentségi jelei. Ahogy a nap szép – az Isten is az. De érthető is, ha arra gondolunk, hogy a valós kép csupán megjelenítője a Naphoz, azaz Istenhez fűződő kapcsolatának: „a Te képed, Fölséges."

A valós természeti kép mögött a belső világ, a kiengesztelődött belső világ „napja", szimbóluma is. Áldott légy, Uram, hold Nénénkért és minden csillagaiért az égnek, Őket az égen alkotta kezed fényesnek, drága szépnek. A sötétség éjszakájára visszagondolva az éjszaka fényei, **a Hold és a csillagok ragyogása emlékeztet az Istenre**. „Emlékeztet bennünket arra, hogy életünkben – sőt, halálunkban – sem lehet olyan sötétség, ahol Isten szeretetének sugara ne kísérne minket."

A hold szimbólumkaraktere a nappallal szembeállítva lesz igazán világos: a szoláris és lunáris úgy jelenik meg, mint hatalom és gyengeség, férfi és nő, állhatatos és ingatag. „Vallásosan ünnepelni a Holdat annyi, mint megnyílni a jövő misztériumának, amely csak a halálon keresztül teljesedik be. A Hold képe a vallásos embert kiengeszteli a halál gondolatával." Ha a verset tekintjük, ez az első lépcsőfok az alázatosabb teremtményekhez. Innen szállunk lefelé az emberi világon át a halálig, de már itt, az első fokon, a lélek legmélyén az ősi képpel kifejezve elfogadtuk a halált, „adtuk meg magunkat szent akaratodnak", amely majd – és így érthető – testvérünk, az örök Életbe kaput táró testvérünk lesz.

Nikodémussal való beszélgetései során Jézus maga is a szél képét használja, hogy az új életet szemléltesse.

„Ne csodálkozzál, ha azt mondom neked, újra kell születnetek. A szél ott fúj, ahol akar. Hallod zúgását, de nem tudod, honnan jön, hova megy. Így van vele mindenki, aki a Lélektől született." (Jn 3,7-8) **A szél a szabadságot jelképezi.** Ferenc minden megnyilvánulásában ünnepli. A levegő, amelyből túlnyomórészt áll – amelyet, mint annyi más szolgáló testvérünket csak „levegőnek" nézzük – az élet éltetője. Ahogy a szelíd, csendes szellő a természetben, úgy végzi a Szentlélek az emberi lélekben alakító munkáját.

Szél és víz – öcsénk és húgunk. A biblikus – liturgikus hagyományban szoros, megtermékenyítő kapcsolatban vannak egymással, az életet jelképezik. [...] Az újjászületés, az új élet szimbólumai is.

A víz hasznos, drága, tiszta és alázatos. Érdekes a jelzőknél megállnunk, hiszen használatuk oly jellemző Ferencre. Hasznos, amely Ferenc számára nem pénzben kifejezhető érték, hanem azt jelenti, hogy hasznunkra van, javunkat akarja, szolgálatkész. Gondoljunk itt csak a mosakodás, a megtisztulás, a rituális tisztálkodás „gonoszűző hasznosságra" – vagy a szenteltvízre... Drága a víz, ismét pénzben nem kifejezhető értékről szól. Sőt, így fogalmaz: „minden ember annyit ér, amennyit Isten előtt ér, és semmivel se többet." A víz is azért drága, mert szeretetét, szolgálatát ingyen és bőven adja, szeretetre méltó. A víz tiszta, mint a tükör, ártatlan, áttetsző, engedi a mélyét látni. És ami a legszebb benne: alázatossága. Olyan erény birtokosa, amely Ferenc szerint is az egyik legfontosabb, hiszen legteljesebb példáját maga Krisztus adta a megtestesülésben.

Áldott légy, Uram, **tűz Bátyánkért,** Vele gyújthatsz világot éjszakán, és szép ő és erős, hatalmas és vidám. Víz-Húgunk után **Tűz-Bátyánk** következik – „a tűz uralkodó, aktív, férfias princípium, világosság, elevenség, tisztaság társul hozzá." A versben is a **szép, erős, hatalmas és vidám** jelzőket kapja. Szép, mint a Nap, Hold és a csillagok, sugárzó, ragyogó. Félelmetes erejű és hatalmú: szinte isteni jellemvonásai vannak. Isten is sokszor tűz képében mutatkoztatja ki létét és működését (égő csipkebokor, felhőoszlop és tűzoszlop a sivatagi vándorlás során). Jézus is ehhez a szimbolikához fordul vissza: *„Azért jöttem, hogy tüzet gyújtsak a földön."* (Lk 12,49) A tűz-testvér vidám. Sokszor használt jelzője ez is: önmagát égeti és emészti el, vidám, mert szolgál. Fényével, melegével önként ad. [...]

Áldott légy, Uram, **Földanya-nénénk**ért, Ki minket hord, és enni ad, És mindennemű gyümölcsöt terem: füveket és színes virágokat.

A földre érünk, anyánkhoz, aki nem abszolút forrása az életnek, mint a panteista pogányoknál, hanem nővérünk, akinek szolgáló és ajándékozó létén keresztül is maga Isten fejti ki állandóan teremtő tevékenységét. A igék (hord, ad, terem) a föld anyai voltára utalnak. [...] A föld gazdasága, pompája Isten szépségét hirdeti. [...] A föld nemcsak szülőanya, bölcső, hanem sír is. Minden, ami a földből ered halálakor visszatér oda. A földanya-nénénkről szóló résszel le is zárul a kozmikus része a versnek. Ferenc azonban halála előtt néhány héttel még tovább bővítette a költeményt. Sokak szerint a később írt strófák „nem illenek" a vershez, se a lendületét, se a szerkesztettségét tekintve. Épp ellenkezőleg! Ferenc a vers gondolatot viszi tovább, s hogy a szakaszokat összetartozónak véli, maga bizonyítja azzal, hogy nem új verset ír, hanem a meglévőt folytatja. A túl sok okoskodásnál többet mond Ferenc szándéka.

Áldott légy, Uram, **minden emberért**, ki szerelmedért másnak megbocsát, És aki tűr gyötrelmet, nyavalyát. Boldogok, akik tűrnek békességgel, mert Tőled nyernek majd fölséges koronát.

Az ember eddig dicséretmondóként volt jelen – most megjelenik a versben is, mint teremtmény, akiért dicséretet, áldást kell mondani. De ez az ember az Úr szándéka szerinti megbocsátó, békével tűrő, aki méltó nevére és Teremtőjéhez. Ezeket a tulajdonságokat maga Ferenc is viselte. [...] Alázat, megbocsátás, kiengesztelődés – a külső és belső békéhez vezető út állomásai. „Az Úr segítségével irgalma és kegyelme révén oly szorosan összeforrtam urammal, hogy egyformán boldoggá tesz, mind a halálom, mind az életem." A versszakban Ferenc az emberben lévő elementáris szorongást is megfogalmazza, amely nem a testi halálától, hanem a „második haláltól" a kárhozattól, a semmibe hullástól való félelem. Ám a rettenet feloldására is – a boldogság mondások anaforikus szerkezetét idézve – tud nekünk üzenni: „boldogok, akik magukat megadták a Te szent akaratodnak."

Megsejtve a legfőbb rosszat, a vers mélypontjából újra magasba tör a lélek és emelkedik fel a vertikális úton. Az utolsó strófa már minden teremtményhez szól... Ferenc **az egész teremtett világot legfőbb kötelességére figyelmezteti, mely nem más, mint az Úr dicsérete és alázatos szolgálata**. Üzenete nekünk is szól: feloldoz most már végérvényesen, méltatlanságunk tudatából is felszólít mintegy a saját példáját követve minket is Isten dicsérete, a meg nem szűnő állandóan megújuló, életünket szolgáló és széppé tevő, a hétköznapokat ünneppé varázsló ajándékaiért.

A vers csodálatos, és példaértékű módon mutatja fel Ferenc egyéniségének sajátosságát: az Istenhez fordulás és megszólításának megvalósíthatóságát. Egyúttal a ferences lelkiség legmélyét is érinti: befogadni az Úr lelkét, hogy tudjuk követni a föntről alászállott, poklokat is megjárt Krisztus nyomdokait, így eljutva az Atyához. Az első és az utolsó versszak – a dicséretmondás illetve a dicséretre felszólítás – mintegy keretbe foglalja a költeményt. Így lesz a vers kerek egész, gondolatilag is azt az egységet felmutatva, amely Ferenc szemléletének különös egyediséget ad. Ebben az egyben mindennek Istenről rendelt helye és szerepe van – ezért csodálatos. A végtelen szeretet tökéletes alkotása.

Dr. Soós Sándorné

XXIII. Országos Karizmatikus Találkozó

Az idei Országos Találkozót **2014. szeptember 27-én** tartjuk a **pécsi** Lauber Dezső Sportcsarnokban.

A találkozó mottója:

„Ahol az Úr Lelke,
ott a szabadság."
(2Kor 3,17)

A találkozó fő előadója: **John Pridmore**, a gengszterből lett evangelizátor, Angliából. Bátorítunk titeket, hogy hívjatok magatokkal olyan embereket, akiket evangelizálni szeretnétek.

A szentmise főcelebránsa: **Dr. Udvardy György** pécsi megyéspüspök.

A dicsőítés szolgálatát: a pécsi **Betánia Közösség** és barátai végzik.

Szentségimádás: **Rőmer Károly és barátai.**

Belépőjegy idén is lesz, amit előre lehet rendelni az mkkm.hu honlapon. Szeptember 8-ig **1800 Ft-ba kerül, utána 2200 Ft-ba**. A helyszínen is biztosan lehet majd jegyet venni.

Bátorítjuk a közösségeket, imacsoportokat, hogy ne csak tagjaiknak, de az általuk meghívandó vendégeknek is vegyenek jegyet. Támogató jegyeket örömmel fogadunk. Ezeket a Megújulás irodájában lehet váltani (nem csak személyesen). Ezek a jegyek segítenek abban, hogy a nehezebb körülmények között élőket támogatni tudjuk.

Elérhetőségek:

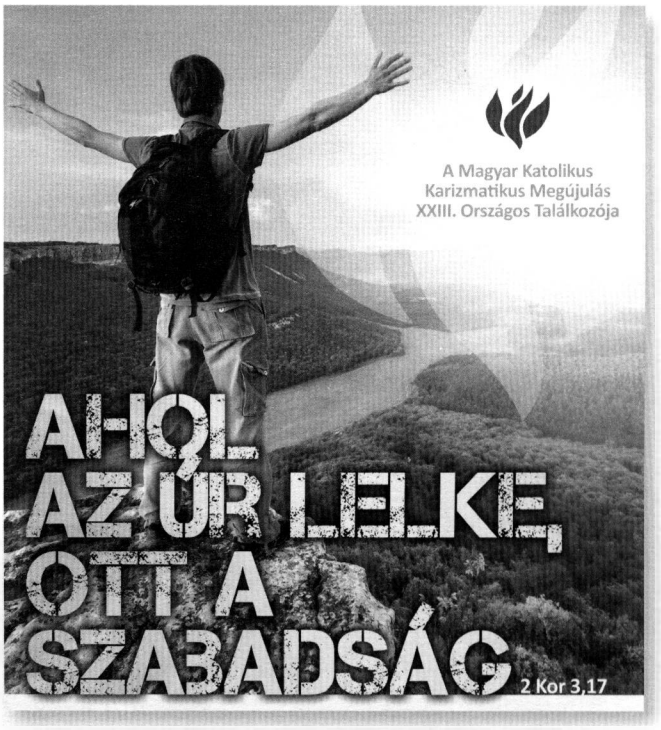
Postacím: MKKM iroda – 1116 Budapest, Fehérvári út 168-178. C lépcs. 38.

E-mail: karizmatikusiroda@gmail.com

Mobil: 06-30/860-2910

Vezetőképző

Az Országos Találkozó másnapján, szept. 28-án vasárnap tartjuk az idei vezetőképzőt John Pridmore segítségével, amire az OT tagokat, az imacsoportok és közösségek vezetőit várjuk. Helyetteseik, csoportvezetőik szintén jöhetnek. Előzetes regisztráció szükséges. További információ a Megújulás irodáján keresztül.

John Pridmore: „Ha Isten képes volt olyan embert szeretni, mint én, akkor mindenkit tud szeretni."

A lopás volt az egyetlen „mesterség", amit megtanult. Húsz éves korára már közismert bűnöző volt Londonban. Egy idő után a londoni West End fényűző mulatóiban lett biztonsági őr, ahol a drog, az ital, a nők határozták meg a mindennapjait.

A bűnös életvitelt folytató ifjú esetében Szent Pál igazsága érvényesült: „amikor azonban elhatalmasodott a bűn, túláradt a kegyelem". Megtérése után egy ideig a New-York-i Bronxban dolgozott Teréz anya leányai között. Lemondva mindenről teljesen Istennek szentelte az életét, hirdeti Írországban Jézus Krisztus Igéjét fiataloknak a Szent Patrik-közösségben, amelynek megalapítója volt. Segít a plébániák és az iskolák helyreállításában és járja a világot, hogy lelkigyakorlatok, tanúságtételek során hívja fel sokak figyelmét a hitre és arra, hogy Istennél nincs reménytelen eset! ■

Jézus üzenete a papokhoz

„Mennyire vágyom arra, hogy minden papom szent legyen, mivel ők képviselnek engem! Azt kívánom, hogy tisztává, szentté, alázatossá és irgalmassá váljanak. Azt akarom, hogy szívükbe önthessem túláradó szeretetemet. Azt akarom, hogy merítsenek többet Szívem gazdagságából, töltsék meg, és itassák át vele szívüket, hogy túlcsorduljon, és kiáradjon az egész világra.

Fontos, hogy igyekezzenek megérteni, és megszeretni bárányaimat, gyógyítsák meg őket. De ahhoz, hogy minderre képesek legyenek, meg kell tanulniuk annyira szeretni engem, amennyire én szeretem őket. Meg kell tanulniuk úgy szeretni gyermekeimet, ahogy én szeretem őket. Tisztelniük kell Egyházamat! Szeretetre vágyom, Vasszula. Mondd meg nekik, add tudtukra, hogy ajkam kiszáradt, és szeretetre szomjazik! Mi haszna van a nekem bemutatott áldozatoknak és szertartásoknak, ha szívük megkövesedett, és kiszáradt?

Azt akarom, hogy őszinteséggel tegyék termékennyé a világ pusztaságát. Melegségre van szükségem. Élő lángra, tisztaságra, buzgóságra és égő szeretetre van szükségem. Ne vonakodjatok meríteni ebből a végtelen szeretetből, és töltsétek meg szíveteket! Mindössze ***hűséget, tisztaságot és szeretetet*** *kérek tőletek.*

Jöjjetek, jöjjetek hozzám, és bánjátok meg bűneiteket! Jöjjetek és változtassátok meg életeteket! Magamhoz emellek benneteket és ti befogadtok engem. Emlékeztetni akarlak benneteket, utaimra."

Vassula Ryden

TARTALOMJEGYZÉK

Katona István: Egészen Istennek élni 3

Csernáth Zoltán: Az Istenbe vetett bizalom (II/2a.) 4

Kronstadti Szent János: Az imádságról 7

Pravoslavie-i mir: A magány csapdájában (III/1.) ...8

Margaritha Valappila: A mennyei Atya hív téged és vár rád! 10

von P: Hernán Jiménez LC: Segítőm a misszióban .. 13

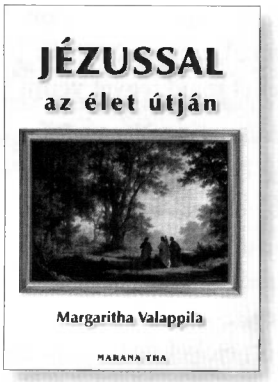
Dr. Soós Sándorné: Gondolatok a Naphimnusz értelmezéséhez (kivonat) 14

XXIII. Országos Karizmatikus Találkozó 17

Marana Tha arám kifejezés, annyit jelent: „Jöjj el Uram!" Az első keresztények gyakran használták. Szentírásban található: Jel 22,20.

Szerkesztői üzenetek

- **2014. október 1-én** (szerdán) este 6 órakor **Gyógyító szeminárium** indul az Emmausz Házban. Október 6-án (hétfőn) este 6 órakor **Szentlélek szeminárium** kezdődik ugyanitt. Cím: 1146 Budapest, Thököly út 120. Jelentkezni lehet az Iroda telefonszámán (H-Cs: 10-16-ig): 06-1-222-5306 vagy személyesen.
- **Megjelentettük Margaritha Valappila: Jézussal az élet útján** című könyvét (ára: 1.500.-Ft). Kapható az Emmausz Irodában és a katolikus könyvesboltokban.

MARANA THA ✠ **A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja**

Megjelenik kéthavonta

Felelős kiadó, főszerkesztő: Katona István

Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa

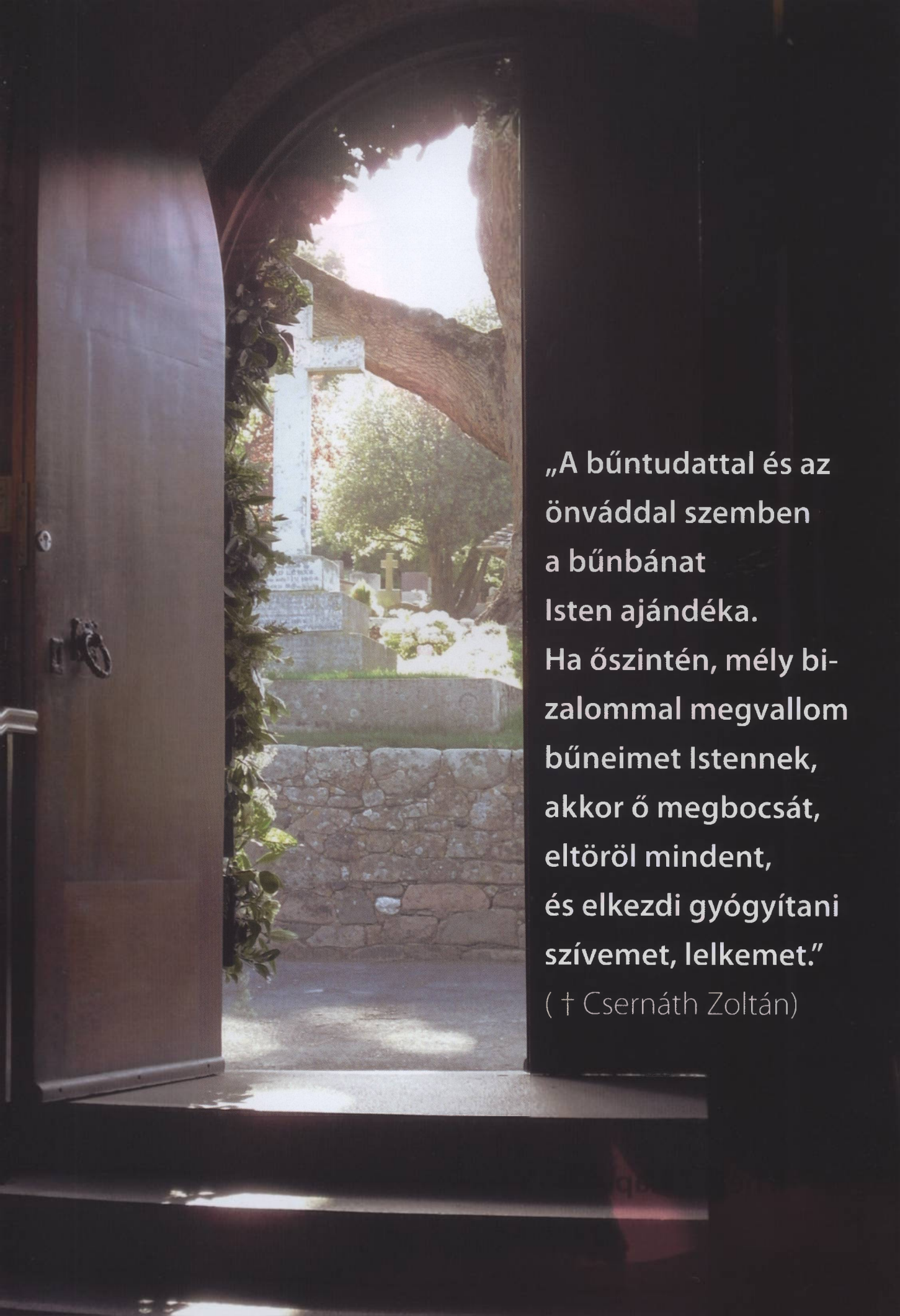
ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992

Műszaki szerkesztő: Fehérváry Ágnes

Készült: MondAt Nyomdaipari és Szolgáltató Kft.

Ügyvezető igazgató: Nagy László

Szerkesztőségünk címe:
1146 Budapest, Thököly út 120. **Tel/fax:** 222-5306
E-mail cím: katona.istvan40@gmail.com
Mobil: 06/20 438 6160; 06/20 823 1771
Honlapjaink:
MARANA THA – www.maranatha.hu
EMMAUSZ KÖZÖSSÉG – www.emmausz.hu
Könyvrendelés: fiererzs@gmail.com

„A bűntudattal és az önváddal szemben a bűnbánat Isten ajándéka. Ha őszintén, mély bizalommal megvallom bűneimet Istennek, akkor ő megbocsát, eltöröl mindent, és elkezdi gyógyítani szívemet, lelkemet."

(† Csernáth Zoltán)

„Szent Ferenc az egész teremtett világot figyelmezteti

legfőbb kötelességére, mely nem más,

mint az Úr dicsérete, és alázatos szolgálata.

…Felszólít …minket is Isten dicséretére,

…életünket szolgáló és széppé tevő,

a hétköznapokat ünneppé varázsló ajándékaiért."

(Dr. Soós Sándorné)

Fotó: DE- Assisi

Ára: 200.-Ft